
ION CHIRIAC A PLECAT LA ȘCOALA DIN CER

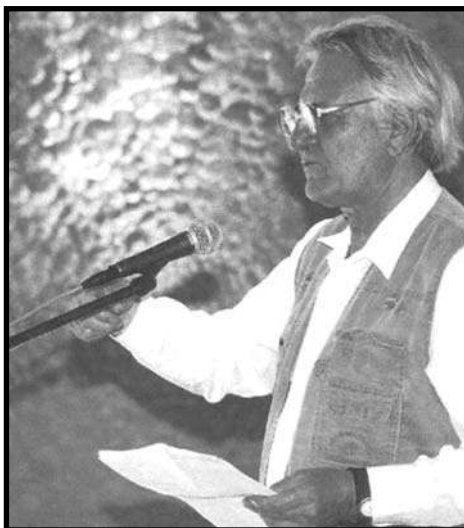
Duminică, 1 septembrie, în prima zi de toamnă a plecat la Școala din cer poetul, profesorul, părintele blîndeții”, ION CHIRIAC. Așa suna anunțul familiei din data de joi, 5 septembrie 2013, din ziarul „Evenimentul” de Iași.

„Un om între oameni” era poetul ION CHIRIAC, după cuvântul lui Camil Petrescu, într-o „viață de om așa cum a fost”, dacă l-am invoca și pe marele istoric al românilor, Nicolae Iorga. A fost un om și un poet de o deosebită valoare, care va rămâne în conștiința tuturor celor care au avut onoarea de a-l cunoaște.

S-a născut la 5 octombrie 1941, în satul Caraculău, com. Bîrsănești, jud. Bacău. Poet și publicist, Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Facultatea de Filologie-Istorie-Filosofie din Iași (1959-1964), Facultatea de ziaristică din București (1986-1988), cursuri de specializare pe probleme de educație și învățămînt în Franța. Profesor la Liceul Săbăoani, Roman (1964-1966), ziarist la cotidianul „Flacăra Iașului” (1966-1967), „Scînteia Tineretului” (1967-1969), activist la Comitetul județean Iași și U.T.C. (1969-1971), director al Casei tineretului și studenților Iași (1978-1989), muzeograf principal la Muzeul Literaturii Române (1990-2000).

Debută cu poezii în „Iașul literar” (1960), editorial cu volumul *Ce se numește toamnă* (1968). Colaborator la „Iașul literar”, „Luceafărul”, „Contemporanul”, „Cronica”, „Ateneu”, „Convorbiri literare”, „Neamul Românesc” etc.

Publică următoarele volume de versuri: *Răsărit de fată mare* (1970), *Lumina pămîntului* (1973), *Noaptea cu Ștefan cel Mare* (1974), *Liniștea dintre nori* (1977), *Elegiile inimii* (1979), *Exact așa vor cînta privighetorile* (1982), *Cenușa de pe inimă* (1984), *Plopii fără soț* (1985), *A treia noapte după răstignire* (2001), *Augustina Vișan-Arnold* (2009), *Episcopia Sf. Spiridon* (în colab., 1999), *Pe muntele vîndat* (2011).

La plecarea din Săbăoani, elevii săi i-au presărat flori pe linia de cale ferată, în semn de prețuire și respect pentru profesorul lor. Venind la Iași a lucrat ca ziarist la cotidianul „Flacăra Iașului”, unde l-am și cunoscut. În 1968, la apariția volumului meu de debut, mi-a dat următorul autograf: „Poetului Constantin Mănuță, inima lui Ion Chiriac cu suflet cu tot”.

A fost corespondent de presă în Vietnam, s-a manifestat în mai multe domenii de activitate.

Cît a lucrat la U.T.C. și în calitate de director la Casa Tineretului și Studenților, era sufletul și inima tinerilor, așa după cum semna și pe cărțile sale de poezie. Studenții i-au spus „Bădie” și așa i-a rămas numele pentru vecie.

De peste 35 de ani, de cînd l-am cunoscut, l-am avut mereu în preajmă ca prieten, colaborator apropiat, frate mai mare și îndrumător întru ale poeziei. Am lucrat cu el în redacția revistei „Neamul Românesc”, după 1990, și în calitate de membri ai juriului la Concursul de creație a elevilor din județul Iași „Tinere condeie”. La înființarea Asociației Astra la Iași și la apariția publicației pentru românii de pretutindeni „Revista română”, Ion Chiriac a fost printre membrii fondatori, existînd o colaborare îndelungată între el și doamna Areta Moșu, președinta Despărțămîntului „M. Kogălniceanu”. Dintr-o astfel de colaborare s-au născut proiecte culturale de mare anvergură și popularitate. La loc de frunte se află, de aproape 20 de ani, proiectul DENII EMINESCIENE.

„Per aspera ad Astra” (Pe căi anevoioase spre stele) ai plecat, dragă poete ION CHIRIAC, și toți prietenii tăi speră să se întîlnească cu tine la Școala de poezie din cer.

Vei rămîne veșnic în inimile noastre!

Constantin MĂNUȚĂ